

A ROSE FOR ANNIE

Bon dia a tots i totes i benvinguts a l'Institut Escola d'Hoteleria i Turisme de Barcelona. El meu nom és Annie, sóc estudiant del Cicle Formatiu de Grau Superior de Guia, Informació i Assistència Turística i avui seré la vostra guia pel centre escolar. –la noia pronunciava aquell discurs que tantes vegades havia repetit amb entusiasme davant els vint alumnes que tenia, dels quals alguns li prestaven atenció però la majoria estava distreta. Ella sabia com cridar l'atenció dels alumnes absents, però ho faria més endavant ja que acabaven de començar i els volia donar una oportunitat. No obstant, malgrat que semblava un grup com tants d'altres, aquest era diferent... l'aura que els envoltava estava carregada de misteri i de desconfiança. Tenien una edat entre quinze i disset anys pel que es podia observar de la seva aparença. Tot i el seu aspecte juvenil, estaven apagats, malenconiosos, com si alguna cosa o algú els hi hagués xuclat l'ànima i les ganes de viure. Però el que més li cridà l'atenció fou una noia que estava situada al fons del grup, amb aire de fragilitat, com si fos una nina de porcellana d'aquelles antigues, que amb un copet, ja tenen una esquerdada. Tenia la cara molt pàl·lida, els cabells llargs i negres com la nit queien per la seva menuda espatlla inerts. Ara bé, encara hi havia quelcom molt més curiós que tot això... Annie es fixà en la seva mirada, ja que és important mantenir el contacte visual mentre expliques alguna cosa, i va descobrir que era bicolor...

L'alumna, vestida amb l'uniforme reglamentari, aquell dia estava més nerviosa del compte; tot i haver fet un munt de visites guiades pel centre i conèixer-ho tot a la perfecció, tenia aquells dos ulls heterogenis mirant-la fixament, plens de melangia, d'aflicció, que semblaven implorar un ajut inexistent. A més, el seu rostre li resultava familiar però no sabia de què.

Annie era una noia molt tímida, tenia el seu grupet d'amics i unes notes bastant bones. Quan va arribar al centre, es va fixar en una professora, Casals era el seu cognom, que li cridà l'atenció i des d'aleshores, compartien una bonica relació d'amistat, però sempre mantenint la professionalitat dins l'Institut. Gràcies a aquesta relació, Annie sabia moltes coses ocultes del centre, coses que gairebé ningú coneixia... tot i així, no estava tranquil·la perquè creia que n'hi havien moltes molt més de les que la mestra li havia explicat. Així doncs, a vegades aprofitava alguna de les anècdotes que la professora Casals li havia explicat per a les visites, però no ho acostumava a fer. En aquest cas ho utilitzaria, no obstant, per cridar l'atenció dels alumnes distrets.

–Bé, ens trobem en la sala d'actes, és una de les més grans de l'Institut amb una capacitat per a 150 persones. –mentre Annie anava explicant el centre, els nois la seguien però semblaven no prestar-li atenció, així que decidí passar al segon pla– Sabeu... això no acostumo a explicar-ho, però... crec que us pot interessar a vosaltres.

–va dir amb un somriure trapella–. Es comenta que en aquest Institut sempre han passat fets estranys malgrat que no tothom en fa cas. S’han donat molts casos d’aules en les que les llums s’apaguen i s’encenen soles, les alarmes d’incendi de les cuines, salten sense que hi hagi foc ni sigui un simulacre... A més, a alguns alumnes, a l’entrar a determinades classes, la bateria del mòbil se’ls–hi–acaba només d’introduir-s’hi o bé els passen coses estranyes amb els aparells electrònics. De fet, aquestes aules no poden tenir ordinadors ni projector ja que, cada vegada que n’instal·laven un, es feia malbé de manera insòlita. –el grup semblava que estava més interessat en el que Annie estava explicant, així que ella continuà amb el discurs– Però aquí no acaba la cosa... els rumors diuen que fa temps hi va haver una directora que tenia un fill el qual també estudiava al centre. Un dia va aparèixer mort i els culpables resultaren ser uns companys de classe. Des d’aquell dia, la directora entrà en una espiral de declivi i autodestrucció fins a arribar a l’extrem d’enverinar el menjar que servien al menjador dels alumnes provocant la mort de gairebé tota la classe en la que el seu fill pertanyia ... D’això, avui, 23 d’abril, farà cinc anys que va succeir. Ara bé, ningú sap si aquest fet és real o no... així que us deixaré amb la incertesa! –Annie no sabia què interpretar amb el seu semblant... gairebé tenien els ulls negats en llàgrimes. No obstant, va decidir reprendre la visita però amb un somriure a la cara. Després d’ensenyar la part de l’entrada, varen continuar cap a la cambra d’hotel. Mentre ensenyava el bany, ella estava d’esquena al mirall que està situat al mig i de sobte, al girar-se per mostrar els *amenities* preparats pels alumnes d’Allotjament, va veure que allí, no hi havia ningú reflectit. Va tornar a mirar al grup per assegurar-se que no havien marxat, tot i ésser impossible havent transcorregut tant poc temps, i sí que hi eren allà, davant d’ella, però al mirall no hi havia ningú. Annie pensà que era culpa del nervis i de l’estrès i no va fer-ne gaire cas.

Alhora que es dirigien cap a les cuines, després de passar per la pastisseria i l’economat, la noia pàl·lida se li va acostar i se li va posar al costat.

–M’agrada molt aquest Institut... llàstima que el varem gaudir poc... –va xiuxiuejar ella, dibuixant un somriure trist. Annie no va saber com reaccionar al que acabava d’escoltar... li acabava de dir què... ja havien estat allà? I què volia dir que ho havien gaudit poc? Si la professora li havia comentat que eren de... Li vingué de sobte a la ment: recordava què qui havia proposat de fer aquesta visita havia sigut ella mateixa, però no queia qui eren ni de quin lloc venien... què estava passant? Es va reafirmar, intentant ser el més professional possible i ja hi pensaria més tard.

Seguiren el trajecte per les cuines de l’Institut, un dels llocs més impressionants del centre escolar i un de les més ben equipades de Catalunya. Això és el que Annie els hi explicava en el grup, amb el millor somriure i el més animada possible, sense fer cas a les seves cavil·lacions.

Quan els hi estava mostrant com un aprenent de cuiner feia un guisat per al *self-service* va veure que, a l'abocar el menjar en una font per a servir, hi sortia quelcom més que un guisat... veié com de l'olla va caure un cap. Un cap humà. Annie va proferir un crit tapant-se els ulls i va caure al terra, sacsejant el cap d'una banda a l'altre com si, d'aquesta manera, se li esborrés la imatge dantesca que acabava de presenciar. En destapar el seu rostre, tots l'estaven mirant, entristits, però sense dir res. Un noi li oferí la mà per aixecar-se, que ella acceptà i va demanar disculpes ja que, va tornar a mirar i en aquella safata no hi havia res, només el guisat que havia preparat l'aprenent. Annie es començava a preocupar, tot allò que li succeïnt, no era gens normal! Ni tant sols que fos culpa dels nervis...

–Ens trobem davant els tres restaurants de l'Institut –seguia la visita del centre com si res hagués passat, atès que estava a punt de finalitzar i ja descansaria. Tenia la intenció de preguntar si podien entrar però la porta ja estava oberta i dins no hi havia ningú, així que els feu passar cap a dins. –Bé, aquest primer restaurant és el pedagògic, el qual ofereix una cuina més elaborada i el preu inclou degustacions i cada una, amb un tast de vi –semblava que per fi sortien les coses bé, estava relaxada i podia tornar a somriure. Els restaurants se li donava bé explicar-los, li agradava. –I, per últim, aquí podem veure el restaurant *self-service*, on els alumnes de... –Annie no va poder acabar la frase que havia començat: en tombar-se per mostrar la sala, descobrí que del sostre hi penjaven vint cossos immòbils, inerts, pàl·lids... no sabia on mirar ni què fer. Fins que finalment s'adonà que, aquells cossos d'allà dalt eren els mateixos que estaven en rotllana davant ella, escoltant-la, eren els nois assassinats feia cinc anys. Tornà a girar el cap per mirar-los i advertí que la noia l'estava mirant amb enyorança. –Saps... em sap greu haver-te ficat en aquest embolic, ets encantadora. –Annie se la mirà, glaçada.

– Per què jo? –només pogué pronunciar aquestes paraules, enfarfollant-se.

– Simplement t'ha triat.

Annie no va saber com reaccionar al que acabava d'escoltar... i sense adonar-se'n, aquell va ser el seu últim guiatge per el centre. Molta gent, alumnes, professors, arribaren de sobte fent un gran avalot. Passaren a través d'ella, i s'adonà que el seu cos jeia a terra, ensangonat. El timbre que avisava l'inici de classe sonà però ningú li prestà atenció. Tots contemplaren l'estranya mort de l'alumna, que dies després, digueren que s'havia suïcidat, però mai trobaren l'objecte amb el qual ho va fer.

Des d'aleshores, cada 23 d'abril, una rosa vermella apareix en el terra del restaurant *self-service*, just on va jaure per última vegada el cos d'Annie...

Annie Bathory